

Austrália, diaľnica 1

Na benzínovej pumpe pred Melbourne

Videokonferenčný hovor

Volajúci: Mortimer Morrison

Volaná: Mary Cornfieldová

„Och, zobudil som ťa? – V poriadku, prepáč, sestrička, zabudol som na časový posun. – Že kde som? Na nejakej benzínovej pumpe, dá sa tu používať počítač. Aj môj má zabudovanú malú kameru. Mimochodom, pekná nočná košeľa, haha... – Čo hovoríš? – Áno, bez obáv, prídem, ako sme sa dohodli, trajekt odpláva o tri dni. – Do školy v prírode? Jasné, bez problémov. – Áno, sľubujem. Tak môžem ti už konečne porozprávať, aké magické zvieratá som našiel? – Čo? Že si unavená? Prečo rušíš spojenie? Pche!“

Mortimer Morrison si veselo popískoval. Vtom sa vedľa cesty zjavila žltá výstražná značka: Pozor – cestu križujú kengury!

Mortimer Morrison chcel mať za každú cenu v Magickom zookepectve kenguru ! Boli to prefíkané zvieratá! Také prefíkané, že keď začuli zvuk motora, rozbehli sa preč... Morrison vzrušene sledoval okraj cesty. Veľa času mu nezostávalo, čoskoro ho trajekt spolu s autobusom odvezie domov. Napravil si okuliare a pevne zvierajúc volant sa nahol dopredu.

Na sedadle spolujazdca ležal schúlený austrálsky pes dingo. Na zadnom sedadle naťahoval cez okno svoj dlhý krk emu. Vtákokopysk spokojne odfukoval a vôbec ho nerušilo, že mu po bruchu čulo poskakuje malá vakomyš. Veru, milé magické zvieratá! Už chýba len kengura!

Autobus sa hnal po rovnej hradskej. Slnko šikmo osvetľovalo zem a vysokánske stromy sa vypínali až k tmavomodrej oblohe.

Pán Morrison mal rád kontinent, ktorý poskytoval svojim obyvateľom toľko slobody. V Austrálii bolo dovolené zakladať oheň kdekoľvek. Aj v meste to bolo uvoľnenejšie. Ak niekto

vošiel do krčmy v plstennom klobúku, plášti a kožených čižmách a objednal si pohár piva, nikto sa nesmiel. Privítali ho priateľským kývnutím a už bol jedným z nich. Nikto sa nečudoval, keď zaparkoval svoj rachoťiaci autobus pred obchodom, aby si kúpil plavky a opaľovací krém. Nikomu neprekážalo, keď...

Vpredu je stádo kengúr!

Morrison dupol na brzdu, otvoril dvere a vybehol von. Priložil si ruky k ústam a zakričal: „To som ja! Mortimer Morrison! Majiteľ Magického zookupectva! Počujete mááá?“

Črieda skákala ľahostajne ďalej.

Nuž, tak teda nič! Morrison sa sklamane vrátil do vozidla. To, že sa cez otvorené dvere dovnútra vteperil malý vombat, si všimol až oveľa neskôr.

Ubehla hodina. Autobus zastal v eukalyptovom lese. Je čas na oddych!

Morrison otvoril obidvoje dvere, aby sa aj zvieratá mohli trochu ponáťhovať. On sa zatiaľ vybral na prechádzku po

lesnej cestičke. Ako je to vlastne s kengurami? Mortimer Morrison premýšľal, čo o nich vie. „Zdržiavajú sa v malých skupinách v presvetlených lesoch,“ mrmlal. „Ich hlavným zdrojom obživy sú listy, púčiky, výhonky a kôra.“

Nezačul práve nejaký šuchot?

Zastal a skúmavo sa poobzeral. Nič. Keď však zaklonil hlavu, z úst mu vykĺzlo nadšené „Jéééj!“

Bola to koala. Neskutočne pekný exemplár s hebkou, mäkkou srstou a s lesklým ňufákom. Sedela na konári a čiernymi očkami-gombičkami hľadela rovno naňho.

Mortimer Morrison zadržal dych.

Koala začala rozprávať. Hovorila, akoby to trénovala celé roky: „Si Mortimer Morrison? Majiteľ Magického zookepectva?“

Keď prikývol, zviera sa pohlo. Prednými labkami sa pevne držalo konára, zadné sa mu pohojdávali vo vzduchu.

Koala sa kolísala z jednej strany na druhú ako akrobat v cirkuse, najskôr natiahla ľavú nohu, potom pravú. „Raz, dva, tri, skáčem!“ zvolalo magické zviera.

Koala sťažka capla zo stromu rovno do
Mortimerovho náručia.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa s úsmevom.

„Sydney,“ odvetila koala. „Rada by som s tebou
išla do Magického zookupectva.“

Mortimer Morrison si usadil koaliu slečnu na plec
a naradostene sa šuchtal k autobusu. Po kengure sa poobzerá
zajtra...

1. kapitola

Ešte štyrikrát sa vyspať

Keď vo štvrtok učiteľka Cornfieldová vstúpila do triedy, nemohla premôcť zívanie. Prečo ju musel Mortimer uprostred noci vytiahnuť z postele? Majiteľ Magického zookupectva cestoval trajektom, ktorý ho viezol na pevninu. Na lodi sa nudil, preto jej v jednom kuse vyvolával.

Hlavná vec, že príde cez víkend domov, tak ako sa dohodli... Slečna Cornfieldová opäť zazívala.

„No teda, pani učiteľka, pozerali ste sa pridlho na hviezdy?“ spýtal sa Marko, ktorý vošiel do triedy v spoločnosti svojho tučniaka. Drzo sa zaškeril, zatiaľ čo jeho zviera samopašne kvákalo.

„Alebo ste boli na nočnej prechádzke?“ dobiedzal Markov kamarát Silák. „Nie, už to mám! Za splnu mesiaca sa meníte na vlkolaka, však? Samozrejme, na magického vlkolaka...“ Silák vybuchol do smiechu a štuchol Marka do boku.

„Veľmi vtipné, Silák,“ odpovedala učiteľka. Bola príliš unavená, aby bola prísna.

„Žiaľ, môj večer nebol vôbec taký vzrušujúci! Najprv som opravovala vaše písomky z matematiky, potom som mala konferenčný hovor s...“

„S pánom Morrisonom?“ zvolala nadšene Ida, ktorá práve vklzla do triedy so svojím lišiakom Ryšiakom.

„Je ešte na cestách? Dostaneme čoskoro nové magické zvieratá?“ vyzvedala a vrkoče sa jej hojdali od vzrušenia. „Myslím si,“ ukázala na Siláka, „že on by mal konečne dostať slizniaka alebo červíka. Alebo žeby tarantulu?“

„Výborne!“ poznamenal Silák, a keď prechádzal popri Ide, surovo do nej strčil. „Vždy lepšie než tvoja smradľavá líška, či jeho chromá hlúpytnačka!“ zakričal na Benyho, ktorý práve vošiel do triedy so škatuľou od topánok pod pazuchou.

Beny očervenel. „Idiot!“ zamrmlal.

„Nádych, výdych,“ ozval sa hlások zo škatule. „Len sa nenechaj vyprovokovať!“

Hlas patrilo, samozrejme, Henriete, Benyho magickej korytnačke.

„Máš žltú kartu, Silák!“ pustila sa zhurta do chlapca slečna Cornfieldová. Ak išlo o magické zvieratá, nepoznala žarty.

Triedu slečny Cornfieldovej navštevovalo dvadsať-štyri detí, dvanásť chlapcov a dvanásť dievčat. Niektoré z nich, napríklad Ida, Beny a Marko, už svoje magické zvieratká mali. Všetky ostatné však na ne túžobne čakali. Každý sníval o tom, že raz príde na rad.

S magickým zvieratom sa dali zažívať napínavé dobrodružstvá. Mohli v ňom nájsť najlepšieho priateľa pod slnkom! Pretože s vlastným magickým zvieratom sa dá porozprávať! Ale len so svojim vlastným...

Preto bol Beny teraz jediný, kto mohol zo škatule počuť Henrietin hlas: „Nádych, výdych!“ Chlapec vrhol na Siláka zúrivy pohľad a pobral sa na svoje miesto.

Slečna Cornfieldová rozdala pracovné listy. Žiaci začali horlivo riešiť úlohy. Učiteľka si zatiaľ zo zborovne priniesla šálku silnej kávy. Oveľa lepšie, pomyslela si, keď zacítila jej vôňu. Nálada jej postupne stúpala. Posadila sa na lavicu, hompálala nohami a odchlipkávala si zo zlato-modrej šálky s hviezdičkami.

Ida vyriešila úlohy závratnou rýchlosťou a kútikom oka pozorovala vyučujúcu. Slečna Cornfieldová bola tou najzvláštnejšou učiteľkou, akú kedy videla. Dnes mala oblečené rifle, dlhé pruhované tričko, na ktorom mala prehodený vínovočervený zamatový kabátik. Z drevených sandálov jej vykúkali prsty s pestro nalakovanými nechtami. V kučeravých vlasoch mala zastoknuté dve ihlice.

Učiteľka rada rozprávala o „záhadách Zeme,“ ako to nazývala. O nepreskúmaných veciach, o kométach, hviezdnom prachu a súhvezdiach. Ale čo bolo hlavné, pozvala do triedy pána Morrisona, majiteľa Magického zookupectva.

Keď slečna Cornfieldová zbierala písomky, Ida zdvihla ruku.

„Vrátil sa pán Morrison zo svojej cesty včas a odvezie nás do školy v prírode?“ spýtala sa.

„V to pevne dúfam,“ zafunela slečna. „Inak bude zle!“

V triede sa ozval smiech. Slečna Cornfieldová a pán Morrison, to bol pár na pohľadanie! Ide sa niekedy zdalo, že sú príbuzní. Každopádne mali rovnaké modré oči. Ida sa do školy v prírode tešila. Odchod bol naplánovaný na pondelok. Na škole v prírode sa mala zúčastniť len ich trieda, slečna Cornfieldová a ako šofér pán Morrison – teda všetci, čo poznali tajomstvo Magického zookupectva. Celý týždeň nebude musieť svojho lišiaka Ryšiaka pred nikým schovávať...

Bez magického zvierťa by bola určite veľmi nervózna: Kto s ňou bude na izbe? Bude jej smutno za domovom? S líškou po boku však bola úplne pokojná. Už iba štyrikrát sa vyspí a ide sa!

Učiteľka pozbierala papiere s úlohami, potom sa postavila k tabuli a zobrala do ruky kriedu. „Čo teda potrebujeme do školy v prírode?“

Žiaci sa začali prekrikovať:

„Veľa sladkostí!“

„Čistú spodnú bielizeň!“

„Štuple do uší, ak by niekto chrápal!“

„Vlastnú izbu!“ zvolala Helena, najprotivnejšie dievča v triede, a jej magický kocúr Karajan súhlasne zamňaučal.

„Samostatné izby tam nie sú,“ odvetila slečna Cornfieldová. „Ibaže by ste chceli spať v kôlni!“

Trieda sa zasmiala.

„Nejaké ďalšie návrhy?“ spýtala sa slečna Cornfieldová.

„Plyšové zvieratká!“ hlesla Xénia. „Ak by nám bolo smutno,“ dodala potichu.

„Cumel v pohotovosti!“ posmieval sa Silák.

Xénia, ktorá sa v škole vždy správala nenápadne, sa zapýrila. Patrila k Heleniným priateľkám a väčšinou stála v úzadí.

Slečna Cornfieldová napísala na tabuľu „plyšové hračky“ a ukázala na Siláka.

„Čo si zabalíš ty, Silák,“ spýtala sa, „okrem štipľov do uší a spodiek?“

Triedou sa rozľahol smiech a Silák sa zamyslel.

„Vreckový nôž, kompas, baterku, prdiaci vankúš,“ odpovedal.

Marko vybuchol do smiechu.

Slečna Cornfieldová si vzdychla. „Vreckový nožík a prdiaci vankúš necháš doma, ostatné veci si môžeš zobrať. Ešte nejaké nápady?“

„Učebnice, zošity, blok a ceruzky,“ navrhla Ida.

Z triedy bolo počuť povzdychnutie.

„Basketbalku!“ zvolal Marko.

„Futbalku!“ ozval sa Silák.

„Šminky,“ navrhla Helena.

„Lak na nechty!“ skríkol Silák.

„Mobily?“ overovala si Xénia.

Slečna Cornfieldová napísala na tabuľu niekoľko ďalších bodov: hudobné nástroje a cédečka na večer, stolnotenisové a bedmintonové rakety na poobedie, pohodlné ponožky a tepláky, knihy so strašidelnými príbehmi a vtipmi...

Učiteľka sa potom obrátila na Xéniu. „Mobily sú zakázané. Kto bude chcieť zavolať domov, môže použiť telefón v ubytovni. Musí si však na pošte zaobstarať telefónnu kartu.“

Xénia horlivo prikývla.

„A zoberte si pevnú obuv!“ pripomenula slečna Cornfieldová. „Naša škola v prírode leží v krásnom prostredí, obkolesená horami. Dajú sa tam robiť úžasné túry. A v kameňolome môžeme dokonca hľadať fosílie!“

„Fosílie?“ spýtal sa prekvapený Silák.

„Daná oblasť bola pred miliónmi rokov obrovským koralovým morom,“ vysvetľovala slečna Cornfield-

ová. „Ešte dnes sa tam dajú nájsť stopy po dinosauroch, pravekých krokodíloch a hrotnáčovcoch.“

„A žil tam aj tyranosaurus rex?“ prerušil ju Silák.

„Alebo stegosaurus?“

„Je to možné,“ odvetila učiteľka, „pozrieme sa v múzeu.“

Ida si predsavzala, že hneď po vyučovaní pôjde do školskej knižnice, aby si požičala nejaké knihy o vyhynutých živočíchoch. Zdalo sa jej, že učiteľka je dnes mimoriadne dobre naladená. Možno sa aj ona veľmi

teší na budúci týždeň, na týždeň bez pevného rozvrhu hodín, bez úloh, bez kolegov a bez riaditeľa Zigmunda?

„Ja si so sebou beriem päť čokolád,“ oznamoval Čoky, čím opäť urobil zadosť svojej prezývke. „Pre mňa a Peperonyho!“ Peperony bolo jeho magické štetinaté prasiatko.

„A ja si pribalím vodnú pištoľ pre Juriho!“ zvolal Marko. Tučniak spokojne zakvákal. Nebolo nič lepšie, ako sa nechať štekliť prúdom vody po bruchu.

„Výborne,“ prikývla slečna Cornfieldová. „To platí aj pre ostatných: nezabudnite na pochúťky a hračky pre svoje magické zvieratá!“

„Čo by si povedala na čokoládové sušienky, Hrdzaňa?“ zavrnel Ryšiak spod stola.

Ida sa zohla a pohladkala lišiaka po chrbte. „Vyba-
vím,“ prisľúbila mu.

Deti mali magické zvieratá od začiatku školského roka. Ida dostala zvieratko ako prvá: lišiaka Ryšiaka.

Nuž áno, spolu s Benym, ktorý získal korytnačku Henrietu.

Marko mal za spoločníka tučniaka Juriho, Čoky - štetinaté prasiatko Peperonyho. Anna a jej chameleon Kaspar boli rovnako nerozlučiteľní ako Edo a jeho netopier Eugénia.

A dokonca aj vzdorovitá Helena a namyslený kocúr Karajan si medzičasom našli k sebe cestu.

Vždy prišiel najprv oznam, následne sa objavil pán Morrison, majiteľ Magického zookupectva, a dobrodružstvo sa mohlo začať.

Slečna Cornfieldová ukázala na tabuľu. „Odpíšte si to, prosím,“ povedala a priateľsky deťom kývla. „Potom si urobíme prestávku.“

Žiaci vzali do rúk ceruzky a poznačili si dlhý zoznam: pohodlné topánky, malý ruksak, hry, stolnotenisové rakety, hygienické potreby, uterák, spevník, písacie potreby, ponožky, spodná bielizeň, malé vreckové...

Ida ponad plece zahliadla, ako sa Silák pri odpisovaní z tabule škerí. Slovo „vreckové“ načarbal cez celú stranu. Slovo „malé“ vynechal. Namiesto toho naškriabal na papier „velké“.

2. kapitola

Silákove vylomeniny

Cez prestávku sa Beny prechádzal s korytnačkou po školskej lúke, kde rástla veľmi chutná púpava.

„Nie je to zlé, toto vôbec nie je zlé,“ mrmlala si Henrieta spokojne popod nos, keď odrazu Beny zastonal.

„Och nie, tam je Silák. Už len ten mi tu chýbal!“ Beny sa naňho ešte stále hneval. A naozaj, za starým dubom stál Silák.

Takmer ho nebolo vidieť, pretože zvyčajne nosieval nohavice olivovej farby, hnedé tričko a maskáčovú vestu. Okolo neho stáli traja chlapci a dve dievčatá z prvého ročníka.

Henrieta drgla Benyho do nohy: „Tu niečo nesedí. Rýchlo sa skryme!“

Beny zaliezol za prvý krík. Au! Bol to šípový ker.

„Naničhodník jeden!“ hundrala Henrieta a tešila sa z tvrdého panciera.

S napätím pozorovali, ako prváčikovia vyvalujú na Siláka oči. Čosi im hovoril a oni horlivo prikyvovali. Z vreciek vybrali peniaze a podali mu ich.

Beny si poklepal po čele. „Čo im šibe? Čo to má znamenať?“

Henrieta doňho opäť štuchla. „Musíme ísť bližšie!“

Opatrne sa zakrádali k ďalšiemu kríku. Odtiaľto mohli všetko počuť.